Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адмініструция: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Пос. Кайцль о ситуациї.

Послідні події в парляменті викликали тепер в широких кругах дискусию на темат: що буде дальше? Очевидно найцікавійша річ, як представляють собі теперішну ситуацию ті, котрі найбільше інтересовані отже н. пр. Чехи. Під сим взглядом найзамітнійший єсть погляд молодоческого посла дра Кайцля, висказаний на зборах молодоческой партиї в Кралевім градці (Кеніґґрецу) підчас Зелених сьвят (після лат. обр.). Пос. Кайцль говорив там:

„В хвили, коли ми ледви що віддалили ся від роз'яреної пристрасти і ворожости, яка проявила ся була в Раді державній, дуже трудно давати якісь політичні пояснення, а то тим більше, що не легко розріжнити, котрі з поодиноких проявів суть важні і епохальні, а котрі мають менше значінє. Може нам будуть знову докоряти, що ми замало ваги клали на культурний, економічний і суспільний розвій. Ми певно і то цінимо високо, але знаємо і то, що раз ся, раз инша справа висуває ся наперед і що то не єсть занедбанє одної коштом другої, коли так діє ся.

„Не наша вина, коли публична увага у нас звернена знову виключно на справи політичні. Нині, бачите, виступила у нас знову на перед справа політична і национальна. Стало ся то наслідком тої обставини, що значінє ческих послів піднесло ся до такої висоти, якої вже давно не бувало. Вказую виразно на темне дно, на котрім дуже радістно відбиває ся наше нинішнє становище. Тим темним дном то часи коалициї. Не хочу о тім обширно говорити, але то можемо собі довірочно сказати, що коалиция не була таким то не значним і не безпечним противником, за якого єї в деяких кругах уважано. Коалиция могла би була довго удержати ся при житю і скріпити своє становище, як би, поминувши инші обставини, Німці в своїй політичній короткозорости і в хвилевім роздразненю самі не були єї розбили, хоч она була добра для їх інтересів, а нам з часом могла стати ся шкідливою. В порівнаню з тим часом наше політичне положенє так поправило ся, як би ми того перед двома роками навіть не могли були сподівати ся.

„Ціла політична ситуация крутить ся тепер около розпоряджень язикових. Розпорядженя язикові суть на мій погляд справою великого значіня. Єсть то справа, якої ми надармо вижидали через триціять літ. Они означають, що нині надано ческому язикови в ческім королівстві знову то становище, яке єму належало ся від 1627 р. Перед сим роком мав ческий язик в нашім краю виключне значінє. В 1615 р. ухвалив був сойм постанову язикову, в котрій хотів знову надати ческому язикови виключне право але Фердинанд II видав нове розпорядженє, котрим побіч ческого язика заведено також і німецкий якорівноуправнений. Від сего часу посував ся розвій становища нашої мови не наперед але взад. Упадок нашого народу довів до того, що законну постанову забуто і німецка мова розпаношувала ся щораз більше. Так стало ся, що ческа мова знайшла ся в 1848 р. в публичних урядах в дуже прикрім положеню. В тім році зроблено дещо для верненя їй назад єї прав, але ті щезли відтак в ері абсолютизму.

„Угода з 1890 р. мала ту хибу, що в ній управильнено все, лиш не головну точку — справу язикову. Вага теперішних розпоряджень язикових лежить в отсих трох точках: 1) що ческі подання не лиш мають бути по чески залагоджувані, але урядоване мусить переводити ся по чески в цілім ході справи; — 2) що і у внутрішній службі, де нема подань партий ческа мова має бути рівною і рівноуправненою з німецкою; — 3) що всї урядники мусять знати обі мови. Се діло означає велику реформу і стоїть в тісній звязи з нашою державно-правною реформою.

„Правительство ґр. Бадені'го мало первістно намір видати скорше розпорядженя язикові. Вже в хвили, коли ґр. Бадені станув на чолї міністерства, мав він кріпку волю видати справедливе розпорядженє язикове але деякі обставини не допустили до того, і через то стало ся, що они якимсь родом переговорів межи нашою партиєю а правительством увійшли ніби то в якусь звязь, хоч ті переговори ані формально не закінчили ся, ані не переведені в своїх практичних наслідках. Що розпорядженя язикові могли бути видані, єсть се у великій части заслугою становища, яке правительство ґр. Бадені'го заняло і доси занимає. Становище то лежить в тім, що ґр. Бадені більше як всї инші тїшить ся довірєм і кріпкою позициєю у монарха і що він в обходженю з людьми єсть дуже зручний і досьвідний.

„Відтак ґр. Бадені не увійшов до правительства яко репрезентант тої бюрократиї, котра панувала доси в централїстичній Австриї, лиш яко Поляк, не опанований пересудами панувочої доси традициї. Та й то не тайна, що ґр. Бадені від самого початку рішив ся був оперти своє правлїнє на репрезентациї ческого народу.

То суть ті премиси, з котрих виросли роз-

---

36)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

Була тодї девята година рано. Пані Больковска не вернула ще з церкви, а Сузанна занята приладженєм кави для обох пань, не уважала, що стало ся з панною, о котру пильно випитувала старушка повернувши з міста. Тимчасом Уршуля боячи ся стрітити ся з бабкою пішла просто на Новоміску улицю. День був морозний але погідний. Сонце починало підносити ся і єго проміне то блискало деколи брилянтовими іскрами на дахах домів, на місцях не розбитих саночками і колесами возів, то миготїли радужними красками в ледових шнурочках, що звисали з дахів камениць. Снїг скрипів під ногами перехожих там, де єго не зметено з хідників. Рух на улицях був великий: одні спішили на торг, инші вже вертали з торгу до дому, ті ішли до церкви, тамті до бюра, або до склепів. Гарний єсть вид великого міста в часї погідного зимового поранку, однако не єсть так яркий, щоби міг на себе звернути увагу чоловіка, що заклопотаний своїми справами не гадає о тім, що коло него діє ся і не зважає на товпи переходячих людий. Уршуля ішла з піднесеною головою, з блїдим і поважним лицем, з оком десь далеко напруженим, і не чула того гамору, що єї окружав, не бачила тих окритих румянцями лиць, не добачила того блеску, який бив від снїгу і тих чудових красок, що малювали ся в стовпах димів, які підоймали ся над дахами.

Так опинила ся на ринку Нового Міста. Там оглянувшись побачила здалека високу старинну дзвіницю церковцї Діви Мариї, пригадала собі слова дідуневого листу і пішовши в ту сторону вклякла вскорі перед престолом заступниці зранених сердець. Як раз кінчила ся служба Божа. Коли сьвященик відійшов від престола вийшли і люди, що слухали богослуженя і поспішили до звичайної працї, до щоденних трудів, до тих мислий привязаних до землї, які лиш сон перериває, коли здоровий і молитва відвязує, коли щира і горяча. Церков стала пуста і мовчалива, а Уршуля остала сама одна з оком піднесеним до лиця Богородицї і з серцем визнаючим свою неміч та благаючим о раду і скріпленє. Так клячала доти, доки аж церківник знетерпеливлений довгою молитвою самітної дївчини не почав дзвонити ключами, даючи тим знак, що замикає церков. Коли то нїчого не помогло і коли побачив, що Уршуля заглублена в гадках цїлком єго не чує, наблизив ся до неї і хотїв просто остеречи, що вже час іти до дому і взяти ся до якої роботи. Але коли поглянув на те хороше лице, на ті піднесені очи, котрим додавали дві великі сльози блеску і вимови, порозумів той простий чоловік, що там в тім серци мусить щось дїяти ся, що не лучає ся кождого дня і не сьміючи перервати тої розмови з Богом відступив кілька кроків назад і постановив ждати. Тодї почула Уршуля єго кроки, збудила ся з своєї задуми і встала, а побачивши що церков порожна спитала:

— Хочете вже замикати?

— О вже час, паннунцю, давно час — відповів лагідно — але я не хотїв вам перервати.

— То ви добре зробили — сказала зітхаючи і поглянувши ще раз на престол та притискаючи руку до грудий, сказала:

— Але я вже скінчила.

— І що має стати ся, то стане ся — сказав старий — бо ви дуже горячо молились, а Матїр Божа певне вас вислухала.

— Дякую вам, дякую, що додаєте менї відваги — відповіла Уршуля і побачивши на єго лици співчутє, кивнула єму головою і вийшла. Старий ішов за нею вистукуючи чобітьми по помостї церкви і почав голосно молити ся доки не приступив до дверий і не замкнув їх Вимавляючи слово „амінь" обернув два рази ключ в замку.

Мариян тої ночи цїлком не спав. Не одержуючи так довго відповіди від вітця непокоїв ся чим раз більше, а що не приписував вини тої проволоки єму лише Нарбутови, то тим більше почав тревожити ся. Вже й праця не могла єго нї розірвати нї потїшити. Всьо було готове в єго робітни, кисти лежали на своїх

порядженя язикові. Добре їх вражінє затерли, бодай на хвильку інструкциї переведеня. Не була в тім зла воля ґр. Баденїґо; я гадаю, що то скорше хтось кинув єму той „волос“ в юшку. Треба буде як найточнїйшої практики зі сторони властий, заким ми тим розпорядженям знов так повіримо, як первістно.

То, що правительство спотикнуло ся, було причиною, що ми у внутрішній політицї через два послїдні місяцї віддалили ся були від тої лінії, яку ґр. Баденї зазначив. Другою, важнїйшою причиною була опозиция Нїмцїв, котрих найбільше то роз'ярило, що они будуть мусїли учити ся по чески, і в тім показала ся знов їх любов для дурниць, їх короткозорий радикалїзм. Ґр. Баденї хотїв з часом утворити більшість, до котрої увійшли би також нїмецко-лїберальні властителї більшої посїлости, але ті не мали досить відваги і самостійности, щоби бути справедливими для розпоряджень язикових і так стало ся, що замість первістної комбінациї що-до більшости, вийшла більшість оперта на звістній адресї. Ся нова більшість значить вже великий успіх для нас, але їй бракує ще не одного, іменно же **кріпкої охорони для наших специяльних ческих жадань**. Може бути, що з часом буде она і то мати, але може бути що й нї.

Пос. Кайцль не хотїв дальше запускати ся в якісь предсказуваня на будучність, а зазначив лиш, що чим раз більше вириває переконанє, що буде потреба **ревізиї централїстичної конституциї**, а Чехи не повинні тому розвозви перешкаджати лиш старати ся его піддержувати, щоби то осягнули, до чого стремлять.

Новинки.

Львів дня 11-го червня 1897.

— **Є. Вел. Цїсар** уділив погорільцям села Романівки, в брідскім повітї, 400 зр. запомоги.

— **О розрухах в Східници** подають такі близші вісти: Напружені відносини між робітниками в Східници а замешкалими там жидами панували вже від довшого часу. Східницкі робітники мешкають в домах, що належать до властителїв копалень, харчують ся у знакомих або в християньских кухнях. З жидами сходять ся лише в шинках, або при купнї инших товарів, а що цїни в наслїдок конкуренциї досить низькі і робітники їх добре знають, то не може бути бесїди о визиску, а тим самим о пімстї за визиск. Платня робітників в східницких копальнях добра, але робітники взагалї люди бутні і скорі до бійки, до шинків заходять радо і часто, недїлї і сьвята переводять бездїльно і без богослуженя, бо в Східници побудовано вправдї костел, але нема сьвященика латиньского, а до церкви робітники-Мазури не ходять. Бійки між робітниками а молодими жидами повторяли ся вже кілька разів, послїдний раз перед двома тиждням. Місцева полїция розігнала товпу, але між робітниками відзивали ся голоси, що мусять пімстити ся. В послїднім тиждни перед лат. Зеленими сьвятами ходили поголоски, що робітники лагодять ся напасти на жидів в часї сьвят. Повідомлене о тім староство в Дрогобичи, скріпило жандармерию в Новім Кропивнику, де належить Східниця і приказало, аби в часї сьвят патрулював безнастанно в Східници сильний відділ. Недїля минула спокійно; вправдї вечером прийшло до сварки і бійки кількох робітників з жидами, але полїция їх розігнала. В понедїлок пополудни начало кільканайцятьох робітників на шинк Йойни Офена на мразницкім дїлї і побило коршмаря. Полїция вигнала їх звідтам і они потягнули до Східницї. Перед пропинациєю, що вже від 3-ої години була замкнена зі страху перед розрухами, зібрала ся товпа яких 600 робітників, а коли надійшли до них ті, що були на мразницкім дїлї, кинули ся всї під проводом Михайла Кокульского на коршму. Надбігла жандармерия і Кокульского арештувала. Тодї робітники хотїли его відбити, наставали на жандармів, а брат арештованого Станислав вхопив одного жандарма за ковнїр. Жандарм пхнув его баґнетом і він упав смертельно ранений на землю. Коли перенесено его до канцеляриї уряду громадского, сконав Кокульский за пів години. В часї перенесеня раненого ішла товпа за жандармами і відгрожувала ся і так на них напирала, що жандарми мусїли що хвилї ставати і оружием відпирати напастників. Нараз товпа завернула і розбігла ся в ріжні сторони та стала нападати на жидівскі доми. Вибивано вікна, відтак коли вікон не стало, вдерли ся робітники до домів і склепів, розбивали і ломили всьо, що їм під руки попало, дерли і пороли постїль, забирали найдені гроші і товари. Наполохані жиди крили ся по пивницях, подах, або утїкали в ліс. Жандарми віднесли раненого Кокульского, надбігли і поволи виперли напастників зі Східницї на Пасічки, звідки товпа розійшла ся коло 7 ої години вечером. Домів жидівских знищено 30, а шкода виносить звиж 3.300 зр. — Убитий Станислав Кокульский, крім того ранений жандармом один робітник, що втїк і кількох робітників полїциєю. Жидів ранених пятьох; одну жидівку, що держала дитину на руках, ударив якийсь робітник так сильно костуром, що зломив її руку, а дитинї розбив голову. До Східницї вислано 40 вояків. Між робітниками вже спокій і вівторок прийшли до роботи, однако видко велике роз'яренє. Комісия зі староства веде слїдство на місци.

— **Аґенти еміґрацийні** по повітах вже тепер підготовляють собі ґрунт до осїнної громадної еміґрациї. В повітї стрийскім розкидують они друковані картки з заявою, що староство не буде в нічім спиняти тих, котрі вибирають ся до Америки. Припоручають особливо околицї в полудневій Америцї: Санта-Фе, Ентре-Рі, Кордоба, Мендоза і другі, при чім голосять, мов-то селянин наш заробляє там місячно 48 зр., а до того має харч і мешканє. Шевцї, мулярі, бляхарі нїби заробляють денно по 6 зр. і харч; при тім — голосять — все дуже дешеве: лїтра горівки 30 кр., кільо цукру 20 кр.; земля всюди плідна, чорна; кінь або віл коштує 40 до 45 зр.; з Буенос-Айрес еміґранти нїби мають вільний перевіз аж до місця поселеня і т. д. Наслїдки несовістної тої аґітациї вже видні; селяни спродають ґрунти потайком, не слухають нїяких представлень і рад розумних людий і ладять ся до обіцяної землї, аби потім гинули з голоду, як тисячі инших, що пустили ся тамтуди, або вертати з дїдівскими торбами назад до краю.

— **Убийство.** В Коростятинї коло Монастириск забив селянин Осип Залевский серед сварні колом другого селянина Івана Журавиньского, а до того ще сильно покалїчив его невістку. Залевский, сповнивши сей злочин, утїк.

— **Страшна повінь** навістила околицї положені в Семигородї над ріками Самош, Араніош і Марош. Шкоди дуже великі. Лїси камеральні знищені на великім просторі, через що потерпіла держава шкоду на 300.000 зр. — В Сербії залили води цїлий простор від Лапова до Ягодини і від Чуприї і Ніжа до Старої Паланки

— **Великий вибух пороху** лучив ся позавчера в фабрицї пороху під Стефанскірхен коло Розенгайм. Серед страшної бурі ударув грім в саму фабрику і сто сотнарів пороху вилетїло в гору. Вибух знищив одинайцять будинків, а великі дерева повиривав з корінями. В Розенгаймі, віддаленім о 2 кільометри від фабрики, повиривало вікна і двері з завісів. При катастрофі один тілько служачий фабрики легко ранений.

місцях, фарби розложені були на палїтрах, полотно ждало на підставцї, а бідний артист сидїв в кріслї з головою опертою на руках, прислухуючись, чи хто не стукає по сходах і не несе бажаної вісти. Вже було коло одинайцятої години, коли єму здавало ся, що чує чиїсь кроки. Отже встав і опертий на поруче крісла, стояв з очима вп'яленими в двері і з неспокійним серцем. Так минула хвиля; він здержав віддих і чув майже кождий удар висків в своїм тїлї. На сходах втихло; вже здавалось єму, що єму причуло ся, коли двері поволи отворили ся і війшла Уршуля. Єго зачудованє було так велике, причуте якогось нещастя так сильно его огорнуло, що не рушив ся з місця і слова не міг промовити. Она була блїда і поважна, ішла хитаючись немов би єї опустили сили, і коли наблизила ся до місця, де стояв Мариян, подала єму руку без усьміху але з лагідним поглядом, а відтак сїдаючи на кріслї, сказала тихим і зломаним голосом!

— Сядьте коло мене, пане Мариянє.

Мариян сїв, глядів тремтячи на єї хороше і задумане лице, а коли якийсь час мовчала, немов би хотїла відітхнути і зібрати свої гадки, сказав:

— Дорога панно Уршуле! То мусить бути важна річ, коли вас спровадила аж сюди, де ваш образ перебуває і де я єго шаную в душі і мисли, як яку сьвятість.

— Тепер знаю о тім, пане Мариянє — відповіла легко зітхаючи — і тому я прийшла тут. Але заки почнемо о тім говорити, перечитайте то, що менї пише дїдуньо.

Мариян взяв дрожачою рукою і почав читати. Она дивила ся на него спокійно, а коли побачила, як рука щораз сильнїйше дрожала, як вкінци сльоза повисла на єго довгих віях, сказала з сумним усьміхом:

— Бідний дїдуньо, як мусїв він бути зворушений, коли то писав.

Мариян не відповів нїчого: але коли скінчив читати, встав, перейшов кілька разів по комнатї потираючи рукою чоло, а потім станув перед нею і витягаючи руку, котру она вхопила зі зворушенєм і співчутєм, сказав:

— Уршулько, прости, що я вас так зажурив. Тепер чую, як я нерозважно поступив. Але Бог сьвідок, що довше не міг я вже в собі замкнути того, що розривало менї грудь.

— Не маєте за що робити собі докори, дорогий пане Мариянє — відповіла спокійно і відважно — ви поступили як честний і благородний чоловік. Ви бороли ся з собою довго, бо оцїнили мене за високо, а себе за низько, бо моє щастє було для вас дорожше як ваше власне. Але що мало стати ся, стало ся. Нинї рано одержала я той лист, що отворив менї очи і відкрив цїлу вашу благородність; нинї також перечитала я і ваш лист до вітця, що тронув мене до глубини душі. Може я не заслужила на тілько любви, кілько маєте для мене, може не зумію всїх ваших снів замінити в правду, всїх ваших надій в дїйстність. А однако я мушу бути щось варта, коли лиш я можу стати потїхою і окрасою такого житя, як ваше. І буду нею, пане Мариянє. Ось моя рука на то і моє слово. Не отягайте ся друже! — додала зворушеним голосом і витягнула до него обі руки. — Не беріть за зле простій дївчинї, котру ваш дух підніс від землї, що переступає звичай і приносить вам сама то слово.

— Уршулько! — кликнув тодї Мариян, складаючи перед нею руки здалека і несьміючи приступитись — памятай на послїдне упімнене твого дїдуня, памятай, що то слово рішуче і невідкличне.

— Я — відповіла рішучо і відважно — не вимавляю его легкодушно і без надуманя, без розваженя всїх обовязків, які на мене вкладає, без розміреня цїлої довжини часу, в якім не перестане мене обовязувати. Я знаю, знаю о тім, що то слово рішуче. Але й ви, пане Мариянє, знайте також, що моя постанова сьвята. Она війшла до моєї груди в тишинї церкви, де я довго клякала, де довго молила ся, де мала час всьо розважити і випросити собі у Бога ту гадку, якої він менї і уділив.

Мариян дивив ся на неї якийсь час з невисказаною любовію і обожанєм; відтак его чоло зайшло задумою, в очах показали ся сльози якогось ще глубшого чувства і тодї наблизив ся до давного місця, сїв і сказав голосом поважним і торжественним:

— Уршулько, не питаю тебе, чи любиш мене. Я був би шалений, коли би гадав, що то може бути. Ти маєш для мене любов сестри, сердечну приязнь приятельки, о тім знаю і опираючи ся на тім пересьвідчено, що ті чувства, які для мене можеш мати, вистануть до твого щастя, просив я о позволенє подати тобі мою руку і получити ся на цїле житє нерозривною звязию з тобою. Тиж знов тепер дізнала ся, чим для мене єси; чуєш то, що не найдеш для себе лїпшого опікуна, що нїяка рука не ослонить тебе в кождій годинї житя так по материньски, що нїяке серце не полюбить тебе так, нїяка гадка так високо не піднесе; ти знаєш, що ти для мене всїм, що добре, красне, що сьвяте; що без тебе моє житє було би зломане і дотягнулось би без потїхи і ужитку до того краю, який єму Бог призначив і тому ти прийшла сюди, благородне і милосердне єство

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 червня. Fremdenblatt доказує, що спільною задачею всїх тих, в котрих ще не завмерло чувство одвічальности, єсть дати парляментови безпечність і можність істнованя. В многих нїмецко-поступових дневниках пробиває ся та гадка, але на вічу в Бернї не знайшла она виразу.

Константинополь 11 червня. В турецких кругах веде ся аґітация за тим, щоби Туреччина не уступила ся з Тесалії і задержала єї.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. П. в С.: Хто хоче вступити до сторожи фінансової, потребує долучити до поданя лиш ті прилоги, які були вичислені в „Переписці“, ч. 115 „Народ. Часоп.“, а більше нїчого. Що-до студий, то нема постанови, що треба мати тілько, а тілько кляс такої або такої школи. Розуміє ся, що чим хто більшу має науку, тим лїпше для него, бо має більші вигляди на будучність; яко стражник може учити ся дальше і робити іспит фаховий на старшого стражника (надстражника або т. зв. оберафзегера) а відтак і на респіцієнта. Буває однакож, що принимають на стражників навіть людий з дуже малим образованєм (4 кляси школи народної) особливо таких, котрі вислужили у войску, дослужили ся там якоїсь ранґи підофіцирскої, винесли з войска добру кондуїту і відзначають ся своєю інтелїґенциєю так, що не лиш можна їх добре ужити до служби фінансової, але під взглядом товариской огляди не робили би в корпусї стражників великої ріжниці. Приняте зависить від дотичної дирекції і від потреби взглядно від числа кандидатів і їх кваліфікациї. Скоро би була велика потреба, а мало кандидатів, тогди очевидно може бути увзгляднений і менший степень образованя; але при меншій потребі, а більшім числї кандидатів можна вибирати. — **І. Г. в Перем.:** Як ми задивляємо ся на посаду екзекутора податкового? — Хто не може добити ся якогось висшого становища, для того і така посада єсть добра; для Вас може тим більше, що Ви доси займали ся писаркою. Що лїпше під взглядом материяльним: чи писарка, чи посада екзекутора податкового? — ое Ви самі найлїпше можете зміркувати, бо знаєте, які доходи приносила Вам писарка. Зі взгляду на становище суспільне, нїяка служба не понижає чоловіка, скоро він сам знає собі честь і уміє з'єднати пошановок для себе. Для екзекутора податкового єсть се тим більше потрібне, що він має дїло з публичним грошем, а служба его вимагає великого такту і совістности. — **Я. К. в Стар.:** О тім, як робить ся кіт до вікон і як вправити ніж в колодку, котрий з неї випадає, писали ми вже давнїйше в „Добрих радах“; мимо того повторимо то тут ще раз, але на будуче читайте пильно „Добрі ради“ і складайте їх собі, а не будете потребувати запитувати. — 1) Кіт до вікон можна зробити собі самому в той спосіб, що на 3 части мілко розтертої крейди бере ся 3 части блейвасу і 5 частий покосту з льняного олїю і все разом заробляє ся на густе тїсто. — 2) Розтопити 20 частий кольофонії і 5 частий сїрки та домішати до того 8 частий дрібоньких опилків желїза і тою масою залити колодку від ножа; відтак треба розгріти той конець ножа, що приходить в колодку і застромити его в ню. — **М. В. в Я.:** Що зробити, щоби півкоротко обстрижене волосє не стояло сторцом мов шпильки на їжаку? — Насамперед то нїчого не вадить, коли волосє їжить ся, а відтак нема на то иншої ради, як лиш часто причісувати, а перед тим змочити трохи водою і зараз по зачесаню убрати на голову легку шапку і насунути єї від чола в зад так, щоби она волосє добре придержувала. Коли волосє сухе і тверде треба его часто мастити. На ніч треба волосє причесати і обвязати голову тонкою хусткою. У декотрих народів, іменно у Нїмцїв єсть для того звичай, що уживають шапок до спаня т. зв. шляфмиц. Таку шапку можна собі легко зробити; треба лиш чотирограний платок зшити в клин на скіс, в подібний спосіб як у нас роблять мішочки на сир. Також треба волосє причісувати не лиш гребенем але й щіткою від волося, коли би можна, дротяною. Иншого способу на то, щоби волосє укладало ся, нема. — **Хавр. Стрем.:** Місто Володимир Волиньский належить до житомирского ґубернаторства а київского ґенерал-ґубернаторства. Австрийский консуль, до котрого треба би Вам віднести ся, єсть в Київі. Треба адресувати: An das k. u. k. österreichisch-ungarische Konsulat in Kiew, Russland. (До ц. і к. австро-угорского Консуляту в Київі, Росия). Вам самим трудно буде переписати ся з консулятом і залагодити справу так, щоби она борзо і успішно закінчила ся. Треба буде конче помочи адвоката; ми би для того радили Вам удати ся до Сокаля до адвоката дра Петрушевича. — (Відповідь на кілька питань, котрі нам через похибку за пізно доручено, дамо в слїдуючій переписці, взглядно аж в другій, позаяк будемо мусїли в дечім насамперед самі поінформувати ся.)

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

подаєш менї ту руку, котрої я так горячо бажав, а котру тепер приймаю зі страхом. Але будь щира Уршулько, нїчим не пересьвідчиш мене, щоби то не була жертва. Скажиж менї отверто, чи та жертва не буде за тяжка, чи не знаєж нїякої иншої особи, такої, що потягала би і серце і око твоє до себе? Чи не стане она міжь нами і не скаже тобі: Ти надто завірила своїм силам, погубила необачна днї твої!

Уршуля сильно поблїдла і сльози мимоволї пустились з єї очий. Однако вскорі заволодїла над тим зворушенєм, встала і наближаючи ся до здивованого тим єї порушенєм Мариянa, сказала:

— Знаю, що гадаєш. З тої певне хвилевої слабости, котрої не укриваю, сповідалась я там, де благала на колїнах о сьвітло і раду. Перед тобою, дорогий друже, висповідаю ся в иншій хвили, бо ти повинен знати до дна то серце, що має бути твоїм. А тепер до побаченя. Буду мусїла богато думати, богато писати; не приходіть же до мене оба аж за три днї.

Сказавши то скоро і тремтячим та урваним голосом, вийшла. Мариян стояв довго на тім самім місци, на котрім его лишила. То слово „оба“ гудїло єму в голові, немов би з того всього, що бачив і чув, лишилось лише оно одно в его памяти. Вкінци чуючи, що его сили опускають, упав майже на крісло, на котрім сидїла Уршуля і укривши лице в долонях почав голосно плакати.

На щастє для Марияна не прийшов до него того вечера Гнатко, а на другий день одержав від Уршулї лист.

(Дальше буде.)

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 1-го червня: Пшениця 7·50 до 7·80 зр.; жито 5·30 до 5·80; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·90 до 6·40; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 8·—; вика 4·50 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 5·— гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 25·— до 40·—; шведска 50·— до 65·— біла 30·— до 40·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·25; нова 5·— до 5·25; хміль —·— до —·—.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

зажний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Кззхавецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.